

Inventat ja un poc allunyada, i de
nos llavis ben apressa escompada ha
sigut estimada per tota gent de
parla catalana i fins arreu del món
que ^{venera el} venerable art ^{venera} ha
musical ^{tot hom} ^{ta gent d'arreu} ha
sigut ^{commovit} ^{abellit}. L'Escolà morent cantat
per el poeta troia en el mistic
l'aire: l'accent de la melodia
ingènua, de l'art subtil de l'har-
monia profunda que envulpa
intensifica i abrillanta el per-
fil ^{melòdic} que governa el sentit
musical dels homes. La falua
del Escolà de Montserrat, com
l'an fénix, ha surtit de les
cendres del Escolà morent
qui ^{des} ^{co} ^{cel} entia al so har-
monic del seu violi enyorat.
Ha tornat del Cel a plest nostre Es-
colà amb la mateixa tonada que
s'emporta de la Terra però feta
ara volament del Cel i pera con-
sol nostre. I ha fet encara

mei humil i no's vol ^{par} reparar }
de la monodia autèntica del mon
gor venerats que eurenzen de
volar a la ~~vera~~ l'ànima del noi
escala de la montanya santa. No s'en
vol pas reparar, i s'hi enllaça
amorosament i s'hi assermana i
li respon amb accent d'infant
que creu i estima la veu del
gnare. La melodia gregoriana,
la nàstica melodia milenària,
~~acompanyada~~ volant llinçament
sobre un pur i escaient fons harmò-
nic atreu la canci ^{teu} ~~nostre~~, ^{la crida} i s'hi
encadena i l'hi encomana la
flaire del incens litúrgic, for-
mant una unitat commove-
dora d'unir inefable.

Heusquí un model de mi-
rica religiosa nostrada. Heus-
quí un model d'art clàssic veri-
table en el que el fons i la for-
ma es fonen i s'asermanen. Art

9
humil i savi, sencill i in-
geniu i senyor de tota distin-
ció elegantíssima. Art que no
cria i esvalota; quiet i pro-
fond, cordial i assenyat, per-
vori i esperançat, que pene-
tra i commou, portador
de l'anel puríssim espes-
sori de l'encorauça divina
que arita el cor de l'home.

L'esculanet de Montserrat, i
~~així no ho diré jo que ho diré~~
~~el mateix nostre Nicolau~~, és
l'encarnació de la cançó popular
de Catalunya, la representació
genuïna de la llengua
del nostre poble, és el llevat
de la bonesa de la nostra raca, la
nosta simplicitat no malejada
que sent l'atracció del divi mi-
steri, que cerca l'edós de la vir-
ginal Maternitat; ~~el~~ Montserrat

és el nostre gran ^{sublim} altar on reposa
 i governa la nostra fe la pleni-
 tud virginal de Maria. En aquesta
 montanya tot ^{ens} hi tornem d'infants,
 ens hi abel·lim i esdevenim
 nins i nencs, com escolars
 de l'abadia, i tot se fa a
 qui, a natura, a divinitat i poble
 en abraçada íntima; tot col·la-
 bora en un sentiment únic,
 inesable de terra i cel alhora,
 d'un humanisme profund a còpia
 d'eres de raça, de misticisme
 transcendent a còpia d'efusió
 en la natura.

El misteri d'aquest sentiment
 inesable res el pot expressar millor
 que les ^{les} fluides formes musicals cap
 art te la virtut com la música
 d'irruir-se en l'ànima des-
 més de passar rubor pel sentit
 de la persona. La música és la

gran fatallera que venent
 la carn ^{pot} arrinar més al miste-
 riós ~~de l'esperit~~ ^{del} ~~l'esperit~~ ^{l'esperit}
 Doncs en aquesta Solue Montre-
 rratina que gloriem en aquestes
 ratlles, en aquesta missio pu-
 ra, humil i transcendent din-
 tre la sena simplicitat inge-
 nua, en aquesta perfecta forma
 musical, s'hi troba hi ha,
 l'ànima, el tact i el perfum
 d'aquest montserratisme
 inesfable que tot català
 porta en les entranyes.

La Mont de l'Escolà ha
 tret brotada d'arbre d'encens,
 l'elegia i ha tornat pregaria,
 la cançó motet, l'Escolà ani-
 ma beata.

El dia de l'estrena d'aquesta Solue

~~el Monestir de Montserrat~~ ha estat
diada senyalada pel Monestir
de Montserrat i per l'art
la ^{monja} Múrica catalana.

L'Ordinació a les re-
verables monjes a la benemè-
rita Escolania i a Catalunya
tota.

Miri Stillet

Montserrat 30 d'agost 1925

Publicat a La Veu de Catalunya